

SAHARA - AVONTUUR REEKS

No. 14
Duine van
die Dood

Meiring Fouché

INHOUD

Hoofstuk	Bladisy
1. Onverwagte Besoeker	3
2. Gevaarlike Sending	12
3. Kennismaking	21
4. Die „Teregstelling”	31
5. Duine van die Dood	39
6. Moedige Vrou	47
7. Kosbare Vonds	56
8. Verraad	64
9. Onmoontlike Reis	74
10. Wrede Oggend	85

ONVERWAGTE BESOEKER

Madame Denise Ormonde trek die versierde kam stadig deur haar welige hare hier voor die spieël. Sy is nie haastig nie, want hier is baie tyd by hierdie verlore buitepos in die suidelike Sahara. Sy kam haar hare oor en oor. Sy grimeer haar pragtige gelaat met die grootste sorg. Haar oë blink van 'n innerlike geluk en haar gelaatskleur is die bruin van 'n ou olyf. Haar skouers glinster saggies onder die laatmiddag-lig.

Sy is 'n pragtige vrou, madame Ormonde met haar gitswart hare en haar soepel jong liggaam. En sy is gelukkig, selfs hier in die Sahara, want haar Pierre is 'n man om lief te hê. Hy is een van die briljantste jong aardkundiges van Frankryk en hy trek 'n hoë salaris by die Franse Petroleummaatskappy van Parys. Hul verblyf in hierdie harde deel van die wêreld is gelukkig maar net tydelik—net totdat Pierre hierdie verwagte olieneerslae onder die massas rooi sand bepaal en afgebaken het. En wanneer hy hierdie onderaardse rykdom eers goed afgebaken het, dan gaan hulle terug na Parys. . . na die prag van die Champs D'Élysées, na die sagte rondings van die Seine en na die nagklubs van Parys. Haar pragtige oë vernou onwillekeurig terwyl sy dink aan die soete naglewe van die groot stad, aan die geurende nagte en aan die lied van 'n straatsanger naby die Arc D'Triomphe. . .

Buitendien sal Pierre 'n groot bonus kry wanneer hulle hiervandaan teruggaan en daarmee kan hulle dalkies 'n reis onderneem, net hulle twee, heel moontlik na die Verre Ooste wat sy nog nooit gesien het nie.

Pierre. . . haar Pierre. . . so groot en fors en donker. Hoe verlang sy nie op hierdie oomblik na die omhelsing van sy arms nie. Hoe verlang sy nie na die aanraking van sy lippe nie. . . 'n Ware Fransman, 'n perfekte minnaar, fluister sy tot haarself waar sy hier voor die spieël sit. Maar dit is nie meer lank nie, dan keer hy en sy klein geselskap terug uit die sandwoesteny waar hulle bedags werk. Vreemd, sy is amper heeltemal alleen in hierdie klein kampie wanneer haar man en sy geselskap weg is. Dan is dit net sy en die kok en nog een of twee handlangers.

Sy kyk op haar polshorlosie. Dit is al aan die laat kant. Haar middagslapie het vanmiddag langer geduur as gewoonlik. Wat kan

Sahara-Avontuur

'n mens in hierdie ellendige hitte anders maak as net slaap?

Snaaks dat Pierre nog nie terug is nie. Hy het juis gesê hy kom vanmiddag 'n bietjie vroeër. Een van die kêrels verjaar en verlede week het hulle 'n klompie sjampanje gekry toe die voorradevliegtuig hier was.

Dit is daarom dat sy hierdie ligte spierwit tabbertjie aangetrek het wat so 'n skerp kontras met haar heuningbruin vel vorm, die moullose een wat haar pragtige skouers so heerlijk ontbloot. Dit wek in haar altyd 'n vreemde en gelukkige opwinding wanneer haar Pierre hier agter haar kom staan en sy lippe liefkosend oor haar skouers laat gaan, oor haar nek. . . teen haar hals af. En dit maak haar altyd opgewonde wanneer sy besef hoedat die ander jong mans hier in die kamp onderlangs en waarderend na haar staar. Partykeer kry sy hulle amper jammer want sy is die heel enigste vrou in hierdie kamp en sy weet hoedat hulle na vroue hunker. Miskien is dit nie billik teenoor die ander mans dat Pierre haar hierheen laat kom het nie. Dit laat hulle net meer verlang, maak in hulle die begeertes net onnodig skerp wakker. Maar, nou wel, haar Pierre kan nie so lank sonder haar klaarkom nie en daarom het hy haar hierheen laat kom vir die vakansie van drie maande.

Interessante wêreld hierdie Sahara. Sy het nog net in storieboeke en in tydskrifte daarvan gelees. Maar daar is geen storieboek of tydskrif wat jou die ontsettende hitte, die verblindende krag van die son hier kan laat begryp, of die onbeskryflike skoonheid van die sonsondergange nie, of die heerlikste gesig van die vroeë dagbreek nie.

Madame Denise Ormonde trek die klein flessie duur Franse parfuum nader, haal die stoppertjie af en maak 'n ligte vegie agter elke oor, teen haar hals af en op die punt van haar neus. Toe stryk sy van die heerlike parfuum oor haar gladde, glimmende hare en toe weet sy dat haar Pierre haar vandag weer lank in sy arms sal hou, sy gesig in haar hare, en haar jong liggaam sag en gewillig teen syne.

„Madame het pragtige hare. . . en jou vel lyk soos sonskyn. . .”

Denise Ormonde skrik eers daar voor die spieël en toe word sy woedend.

Dit is 'n man wat haar aangespreek het en hy staan hier iewers skuins agter haar.

Sou hierdie Algerynse kok sowaar die vermetelheid hê om haar

Sahara-Avontuur

slaapkamer binne te gedring het? Of sou dit een van hierdie handlangers wees? Sy het al 'n paar maal vir Pierre gesê dat sy nie die vrede vertrou om hier so alleen in die kamp agter te bly wanneer hy en sy geselskap weggaan nie. Maar hy het nog altyd volgehou dat hierdie manne volkome betroubaar is.

Sy skuif die laaitjie van haar klein spieëlkas, wat Pierre somerself hier geprakseer het, stadig oop en die klein rewolwer met die perlemoenkolfie lê daar voor haar oë en glinster. Sy steek haar hand daarheen uit.

„Ek sou dit nie doen as ek Madame is nie.” kom die stem weer hier van agter af. „Madame is te mooi om met verborge wapens te speel. . .”

Toe lag die man hard en lelik.

Daar is 'n diep frons tussen Denise Ormonde se oë. Dit kan nie die kok wees nie. Sy het hierdie stem nog nooit tevore gehoor nie. Dit kan ook nie een van die handlangers wees nie, want sy het hulle ook al hoor praat. Hierdie stem is diep en klankvol, maar tog met 'n vreemde barbaarsheid daarin. Dit is nie verfynd of opgevoed nie. Dit klink soos die stem van die veld.

Sy loer in die spieël om te sien of sy sy gesig nie kan sien nie, maar hy staan blykbaar in die slaapkamerdeur en daarvandaan sal hy nie in die spieël sigbaar wees nie.

Sy wil omkyk, maar sy het net nie die moed nie. Dit is asof haar hele liggaam meteens koud en styf geword het, sodat sy omtrent nie in staat is om 'n lit te verroer nie. Sy sit en staar amper in vervoering na die klein wit rewolwer wat hier vlak by haar vingers lê, maar dit is asof 'n donker hipnose haar kragteloos maak.

„As ek Madame is, sal ek daardie laai toeskuif.” kom die stem weer hier van agter af. Die woorde sing deur haar gemoed, bly hier huiwer.

„Hervandaan is Madame die beeld van volmaakte vroulike skoonheid. Die skouers glinster. Die hare skitter. . . En watter pragtige hare is dit nie! Nie te lank nie, ook nie te kort nie. U is seker madame Ormonde?”

Die verstarring breek in Denise. „Sal jy asseblief hierdie kamer verlaat, wie jy ook al is.” beveel sy met 'n fyn stemmetjie, en sy gooi haar kop effens agteroor.

Die man gaan weer aan die lag—hard en sinies. „Nee, ek gaan nie hierdie kamer verlaat nie.” sê hy. „Ek het kom kuier vir die mooiste vrou in die Sahara. . . Ek wil soos 'n gas behandel word.”

Sahara-Avontuur

„My man is nou enige oomblik terug. . . Sal jy asseblief die kamer verlaat?”

Hy lag hierdie keer diep en hol.

„Ek wonder of Madame se gesig net so skoon is soos jou hare en jou rug en jou skouers. . . soos jou heupe. Kan ek nie Madame se gesig sien nie? Ek wil kyk of ek reg gehoor het. . .”

Denise swaai haar kop uitdagend, sodat haar hare glinsterend swaai. „Sal jy asseblief gaan! My man kom nou-nou terug en dan wil ek nie in jou skoene staan nie.”

„Jou man sal nie nou al terugkom nie, Madame. . .”

Daar is iets in die man se stem wat haar stadig laat omdraai, stadig en bevrees, asof sy verwag dat sy 'n aaklige wonder moet aanskou.

En wat sy aanskou, laat haar verskrik terugdeins. Daar in die deur staan 'n man teen die kosyn geleun. Hy lyk soos 'n reus, met 'n woeste rooi baard en die gloeiende, dreigende oë van 'n waansinnige. Hy het die uniform aan van die Franse Vreemdelegioen, maar wat haar opval, is dat hy twee kamaste aan het. Oor sy skouer hang 'n Franse snelgeweer en in die skede aan sy sy sit 'n swaar Duitse rewolwer. Sy oë is blou en tog ook nie blou nie. In hul dieptes skuil die vuur en die waansin. Hy is vuil en daardie mondering van hom is taamlik verweerd.

„Wat maak jy hier?” vra Denise fluisterend. „Jy het geen reg om in hierdie slaapkamer te wees nie. Sal jy nou asseblief gaan. Ek wil nie moeilikheid hê as my man terugkeer nie.”

„Nee, ek is nie van plan om te gaan nie, Madame Ormonde,” sê hy met sy dik stem. „Ek is seker op hierdie oomblik moet jou liggaam heerlijk geurend wees. Ek begeer jou, Madame. . .”

Hy kom orent uit sy skewe houding en stap stadig, doelbewus na haar. Hy beweeg stadig en log, soos 'n monster. Met die dreigende, sluimerende krag van 'n bedorwe kolos. In sy oë brand die wellus en 'n aaklige glimlag laat sy rooi baard bewe.

Denise Ormonde staan op daar voor die spieëltafel. Haar hele binneste sidder. Sy spring eenkant toe weg en probeer na die deur pyl, maar hy staan vinnig eenkant toe en met 'n hol lag, diep uit sy bors, versper hy vir haar die weg.

„Ek gaan Madame nie uit hierdie heerlike boudoir laat wegvlug nie,” brom hy en gryp na haar. Maar sy ontwyk sy grypende hand wat lyk soos die hand van 'n gorilla. Sy storm terug na die spieëlkas, maar hy is saam met haar daar en hy trap die laai toe

Sahara-Avontuur

waarin haar klein rewolwer lê. Toe gaan hy aan die lag.

„Madame is wakker, lewendig. . . Dit is soos ek dit begeer. 'n Man moet veg vir sy vreugde. . . Dit is waaraan ek glo. . .”

Met 'n vinnige swaai raap sy haar swaar juwelekissie op, slinger dit na sy gesig. Hierdie keer is hy nie gou genoeg nie. Daardie lompe hand kon nie betyds keer nie. Die skerp hoek van die kissie tref hom teen die voorkop en die volgende oomblik sypel die bloed stadig oor sy verrimpelde voorkop af, word 'n klein straaltjie en vloei tussen sy woeste wenkbroue in.

„Aha!” roep hy uit en beweeg nader.

Denise Ormonde gryp die stoel op wat daar staan, gryp dit aan die leuning en die volgende oomblik takel sy hom daarmee toe. Sy slaan met al haar krag in haar en terwyl sy slaan, beweeg sy stadig agteruit na die deur se kant toe.

Sy kan met hierdie stoel net sowel teen die stam van 'n groot eik staan en slaan. Hy hou net sy massiewe arm omhoog om die houe af te weer. Twee van die sporte breek knarsend. Toe 'n poot. Toe sy weer sien, staan sy met omtrent die helfte van die ligte houtstoel in haar hande. Haar oë is soos vuur en haar wange lyk asof hulle aan brand is. Die sweet lê blink op haar pragtige gesig wat sy oomblikke gelede met soveel sorg grimeer het. Haar swart hare is verward en die sweetspikkels laat haar skouers nog meer glinster.

Sy slinger die stoel na sy gesig en dieselfde oomblik spring sy weer na die deur toe. Hy slinger egter die stoel met sy linkerhand weg en met die regterhand gryp hy haar aan die lae hals van haar rok, ruk haar teen hom vas.

„Ons het nou genoeg gespeel, Madame. . .”

Sy liggaam is vuil en besweet. Hy ruk haar teen hom vas en hy druk sy groot gesig hongerig en hunkerend in haar geurende hare in.

Denise Ormonde skreeu hard en hoog, veg soos 'n tierboskat in sy arms, slaan hom in die gesig met haar vuiste, skop hom, krap—doen enigiets waartoe die vrou in staat is wanneer sy met 'n walglike teenstander deurmekaar is.

Dit voel asof sy greep haar liggaam breek. Dit voel asof sy arms die asem uit haar druk. Met kort woedende snikke veg sy, swaai, krul, gryp hom aan die baard en ruk met al haar mag.

Maar dit is asof die man in 'n vreemde ekstase is, asof pyn vir hom nie meer betekenis het nie terwyl hy blindelings veg om haar lippe te bereik. Hy hou haar net in sy wrede omhelsing, haar jong

liggaam sag en warm teen hom.

Sy voel hoedat haar kragte minder word. Sy besef hoe onbreekbaar sy krag is. Sy is bewus daarvan dat hy haar stap vir stap oorrompel, blasend en stom, net soos 'n dier. Terwyl hy met haar veg, beweeg hy met haar stadig na die bed daar teen die muur.

En toe, in die dieptes van haar blinde stryd word Denise Ormonde bewus van iets wat Pierre haar eendag geleer het toe hulle mekaar nog skaars geken het—die manier om met 'n man te werk wat jou wil oorrompel. . .

Sy word meteens slap in sy arms. Sy veg nie meer nie. Die groot vreemdeling meen dat sy oorgegee het en toe vind sy klam mond haar lippe sodat die sagte snik van weersin en walging diep uit haar breek.

Maar hierdie is die oomblik wat sy voorberei het. Sy laat toe dat hy weggevoer word deur die sagte wonder van haar lippe.

En toe ruk sy haar knie vinnig en kragtig omhoog, net so hard as wat sy kan.

Die bebaarde reus snak, skreeu van pyn en toe steier hy van haar af weg, sy oë wild en verskrik. Sy liggaam het vooroor geruk en hy kreun van die pyn. Denise Ormonde wag nie langer nie. Sy snel na die spieëlkas, ruk die laai oop en pluk haar rewolwer uit. Met 'n bewende linkerhand vee sy die donker hare uit haar oë weg en met die regterhand rig sy die klein rewolwer op die vreemdeling wat geboë en steunend daar staan. Daar is 'n vertarde uitdrukking in sy oë en hy kan hom klaarblyklik nie verroer nie.

„Bly net staan waar jy is, jou ellendige rampokker,” beveel Denise hygend en loop nader na hom toe. „Met hierdie rewolwer skiet ek gate deur jou ellendige harspan. Ek sal jou leer om vroue te kom molesteer. . . Hier sal jy staan totdat my man en die ander terugkeer. En dan wil ek nie in jou skoene staan nie. Jou ellendige barbaar.”

Hy staan en wankel daar op sy voete en sy gesig is verwring van die pyn.

En tog lyk dit vir haar asof daar nog 'n glimlag in sy oë verborge is.

Daarom beweeg sy vinnig na hom toe, ruk die snelgeweer van sy skouer af, trek die groot rewolwer uit die sakke aan sy sy. Neëm hulle buite sy bereik.

Maar sy besin haar. Sy gryp die snelgeweer, spring na hom toe en slaan hom 'n woedende hou oor die nek sodat hy stadig vooroor

steier en toe op die vloer neerslaan.

Dit is toe dat Denise Ormonde histories in trane uitbars. Sy staar verskrik na haar handewerk, kyk vol ongeloof na die snelgeweer in haar hande, en toe storm sy na die deur, spring eers weer om en raap haar eie rewolwer en dié van die vreemdeling op en toe gaan sy uit.

Denise haas haar deur die klein eetvertrek na die kombuis aan die agterkant van die tydelike woonhut wat die maatskappy vir Pierre hier laat oprig het. Daar is niemand in die kombuis nie. Daar is die geur van kos wat besig is om te verbrand. Sy ruk die oond van die gasstoof oop en sy sien dadelik dat die vleis wat die kok besig was om te braai, aan brand is. Sy draai die stoof haastig af, ruk die patroonknip van die snelgeweer uit, maak haar eie rewolwertjie leeg en steek die twee wapens agter sakke voorrade in die hoek weg. Toe haal sy die groot rewolwer wat sy by die vreemdeling afgeneem het, oor en stap uit. Die laaste hitte van die Sahara-dag slaan haar in die gesig.

Op die laaste trap steek Denise Ormonde vas. Met 'n kort gil. Sy ruk haar hand voor haar oë en toe kyk sy weer. Daar, 'n paar treë van die kombuisstrap af, lê die lang Algerynse kok op die sand, sy een arm onder sy bors ingevou, sy bene slap oor die sand uitgesprei. Sy roep op sy naam en hardloop nader, maar toe sy by hom hurk, weet sy al dat hy dood is. Dit is duidelik dat hy nie geskiet is nie. Dan sou sy dit ook gehoor het. Blykbaar is sy kop ingeslaan.

Denise spring op en hardloop om die hoek, roepend na die twee handlangers wat sy weet iewers in die kamp moet wees. Sy roep hard, skreeu. . .

Maar daar is geen antwoord nie.

Dit is toe dat sy die perd sien. Hy staan opgesaal daar langs die voorradehut en swaai met sy stert, kap met sy pote om die woestynvlieë te probeer afweer.

Die verskrikte vrou storm oor die oop terrein tussen die paar woonhutte en die voorradehut. As daardie twee handlangers iewers is, sal hulle by die voorradehut wees. Maar terwyl sy hardloop, het sy reeds die besef dat haar soektog nodeloos is. As die kok gesterf het, waarom sou hierdie twee nog lewe. En tog, dalk. . . wie weet. . .

Die eerste handlanger kry sy net binne die voorradehut dood lê, op sy rug, sy liggaam slap en bewegingloos. Sy hande ver

Sahara-Avontuur

uitgegooi. Ook hy is oor die kop geslaan en 'n groot plas bloed het om sy liggaam uitgedy.

Met 'n verskrikte snik soek Denise deur die hut. Agter in die hoek, tussen sakke en tromme, kry sy die ander handlangers. Hulle is klaarblyklik onverhoeds oorval, want dit is duidelik dat nie een van hulle 'n vinger kon verroer het om homself te verweer nie.

Sy hardloop weer na buite en toe kry sy die ingewing. Net 'n paar kort oomblikke staan en kyk sy na die perd, toe bestorm sy hom en swaai in die saal. Denise Ormonde is 'n ruiters van die eerste water. Sy het nie verniet lesse by 'n ruiterskool in Parys geneem nie. Sy swaai die dier om en kies koers woestyn-in, naasteby in die rigting waarin Pierre en sy geselskap werk.

Maar toe sy 'n paar tree gery het, skiet nuwe vrees haar te binne. Sy kan nie sommer hierdie vuilgoed so hier laat bly nie. Sy moet die een of ander plan met hom maak. Hom iewers toesluit of iets. Hy kan die hele kamp aan die brand steek. 'n Paar tellings kyk sy na die woestyn uit. Waarom sou dit wees dat Pierre-hulle nog nie terugkom nie? Dit is nie meer lank nie, dan gaan die son onder.

Sy jaag terug na die woonhut waar sy die vreemdeling so onverwags oorrumpel het. Spring uit die saal, hardloop na binne.

Toe sy die kamer binnestorm, lê die vreemdeling op sy sy en kreun van die pyn. Sy staan dreigend daar oor hom die swaar rewolwer in haar hand. „Jy is 'n moordenaar!” gil sy dit uit. „Jy het vandag drie mense in hierdie kamp vermoor. . .”

Hoewel sy gesig nog vertrokke is van die pyn, kan sy sien dat hy glimlag.

„Ek moes hulle vermoor om by jou te kom, Madame. . . Hulle sou my in die wiele gery het. Buitendien het ons die voorrade in hierdie kamp nodig en ons kan nie mense hier agterlaat wat later die Vreemdelegioen op ons koppe sal afbring nie. . .”

„Jy is nie 'n Legionnaire nie. . .?”

Hy skud sy groot kop stadig. „Nee, Madame,” antwoord hy heeltemal openlik. „ek is nie 'n Legionnaire nie.”

„Wie is jy dan?”

„Ek is sommer 'n reisiger, madame. . . Kan Madame nie vir my 'n bietjie water gee nie?”

„Water?” Die vraag spat uit die vrou se mond. „Ek sal jou veel eerder 'n koeël deur die kop dryf. . .”

„Madame is meedoënloos. . . Madame kan dit dalk later berou. . .”

Sahara-Avontuur

„Die enigste een wat bitter berou gaan hê, is jy. Eers vermoor jy drie man en toe probeer jy my aanrand. Staar op dat ek jou iewers kan gaan toesluit. . . Ek wil my man gaan waarsku. . . Staar op, ek gaan nie langer wag nie. As jy nie wil opstaan en maak soos ek sê nie, sal ek verplig wees om jou te skiet. . .”

Sy haal die rewolwer weer 'n keer oor, hou dit op sy kop gerig.

Maar daar is nie vrees in sy oë nie. Daar is selfs 'n glimlag om sy mond.

„Madame hoef nie so dramaties te wees nie.”

„Staar op—ek wil my man gaan roep. . .”

„Dit sal nie nodig wees nie, Madame. . .”

„Dit sal nie nodig wees nie?” vra sy verbysterd.

Hy skud sy boskasiekop stadig. „Dit sal nie nodig wees om jou man te gaan roep nie, Madame. Hy is teen hierdie tyd seker al koud en styf. . . My makkers het met hom en sy klompie gaan afreken. . .”

Denise Ormonde maak nie 'n geluid nie. Daar kom net 'n snaakse hygende snik uit haar keel.

Toe loop sy wankelend en steierend na die muur en druk met haar hand daarteen.